

Т O K O P O P O

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόη
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Εξώφυλλο: ΜΟΤΙΒΟ Α.Ε.

© Copyright 2019 εκδόσεις Τόπος & Γιάννης Μόσχος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-499-288-1

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΣΧΟΣ

Τοκορόρο

Αστυνομικό μυθιστόρημα

Στην Κρυσταλία

1948

ΚΑΤΑΚΑΛΟΚΑΙΡΟ. ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥ στέναζε απλωμένη η βαμβακάδα. Στρέμματα ολόκληρα, καταπράσινα. Απέραντες γραμμές, συστοιχίες, σαν στρατιώτες σε στάση προσοχής να περιμένουν τις διαταγές για να παρουσιάσουν τα άνθη τους. Σε λίγο θα ξεμυτίσουν τα πρώτα λουλούδια και αρχές φθινοπώρου, μόλις ξεπεταχτεί το βαμβάκι, θα ασπρίσουν, λες και γέρασαν από τα χρόνια. Λες και ήρθε η ώρα τους.

Δροσερό αεράκι φύσηξε και ανέμισε τα ασημένια γένια του Μπομπ του Νεροχύτη. Αυτό ήταν το ψευδώνυμό του. Του το έχωσαν πίσω από το όνομά του λόγω της ιδιαίτερης αγάπης του για το ουίσκι, από τότε που ήταν παιδαρέλι. Το κρατάει τριάντα πέντε χρόνια τώρα, αν σκεφτεί κανείς ότι ο Μπομπ είναι σαράντα οχτώ. Τον κάνεις, βέβαια, και για πενήντα οχτώ. Είχε βάλει πολλά στοιχήματα προκαλώντας τους άλλους να μαντέψουν την ηλικία του. Και πάντα κέρδιζε. Ίσως έφταιγε η μακριά λιγδιασμένη γκρίζα χαίτη του που την έπιανε μ' ένα ξεχειλωμένο λάστιχο, τα ασπρόμαυρα γένια του, το ξερακιανό του πρόσωπο, οι κουφάλες σαν πηγάδια απ' όπου ξεφυτρώνουν τα μάτια

του, τα σάπια δόντια του, ποιος ξέρει. Σίγουρα φταίνει τα βαρέλια αλκοόλ που έχει πει και τα λιβάδια που έχει καπνίσει, καθώς και τα κουρέλια που μονίμως φοράει για ρούχα. Το καρό του παντελόνι, τα τρύπια παπούτσια και το ξεφτισμένο καουμπόικο καπέλο. Ποιος ξέρει;

Άρπαξε με τα χέρια του τα, κατακαμένα από τον ήλιο, κάγκελα της μικρής βεράντας του πάνω από τα βαμβάκια και κοίταξε ευθεία μπροστά.

Τσάπιζε! Μην στέκεσαι όρθιος! Πιο γρήγορα!

Θυμόταν τότε που ο πατέρας του στα χωράφια ξεκινούσε να δουλεύει από τις πέντε το πρωί, μες στο κατακαλόκαιρο.

Τσάπιζε! Μην στέκεσαι όρθιος! Πιο γρήγορα! Πριν μεσημεριάσει, ούρλιαζε ο πατέρας του σαράντα χρόνια πριν.

Στο σχολείο έμαθε μόνο να διαβάζει. Δεν πρόλαβε τη γραφή. Έφυγε από τα βαμβάκια κι έπιασε δουλειά στα δεκατρία, στο εργαστήριο παπουτσιών του Τζο, στο Σαν Αντόνιο. Από εκεί έφυγε νύχτα, όταν ο Τζο τον έπιασε στα πράσα.

Τι ήταν κι εκείνο, μάγκα μου! Φθηνά τη γλιτώσαμε από τον Τζο.

Γέλασε, έβηξε και βρόμισε ο τόπος φθηνό ούισκι.

Τι είχε γίνει τότε; Ο Τζο ανέβηκε στη σοφίτα αφού είχε ακούσει έναν περίεργο, για τα αυτιά του, θόρυβο, άνοιξε την πόρτα και είδε το θέαμα: Τον Μπομπ να πηδάει την αξιολάτρευτη δεκατριάχρονη κόρη του, κόντρα στον γιούκο που προόριζε για προίκα της. Είχε χώσει τα χέρια και το κεφάλι της ανάμεσα στα διπλωμένα χαλιά και τα σεντόνια και φαίνονταν μόνο τα πόδια της, ο κώλος της και η μέση της. Άρπαξε ο Τζο, ο παπουτσάς, την καρμπίνα, αλλά η στιγμή έφτανε στον Μπομπ για να πηδήξει από το παράθυρο, να προσγειωθεί στο λασπερό από τα φθινοπωρινά πρωτοβρόχια έδαφος και να εξαφανιστεί μέσα στη νύχτα.

Περιπλανήθηκε για λίγο στο κεντρικό Τέξας, μικροκλέβοντας τα μοτέλ του δρόμου για τσιγάρα και φαΐ, το έπαιζε σπουδαίος πλασιέ σε γεροντοκόρες και τον έμπαζαν σπίτια τους για να τους δείξει τάχα τηνπραμάτεια του και τις κατάκλεβε· έκανε και χαμαλοδουλειές όταν έσφιγγαν τα γάλατα και κατέληξε έξω από το Ντάλας, σταματώντας στα τεράστια βαμβακοχώραφα, είκοσι ενός χρονών αλπιτάμπουρας.

Του ήρθαν όλα στο μυαλό.

Τσάπιζε! Μην στέκεσαι όρθιος! Πιο γρήγορα!

Δεν ήταν δουλευταράς ο Μπομπ, κάθε άλλο. Αλλά τι να έκανε; Ή θα συνέχιζε να αλπιτεύει, ή θα δούλευε τα χωράφια. Δεν είχε τίποτε άλλο εδώ. Σιγά το πράγμα. Να τσαπίζει και να ξεχορταριάζει ήξερε. Να κορφολογεί ήξερε. Όλα τα ήξερε.

Όχι στον δρόμο. Μην μείνω άλλο στον δρόμο. Και βλέπουμε, μάγκα μου. Αν δεν μας αρέσει, εμείς και η κάπα μας.

Κι ο Μπομπ έμεινε. Ξεχορτάριαζε, κορφολογούσε και μάζευε βαμβάκι. Και το έπαιζε καλός στο αφεντικό και κατηγορούσε τους μαύρους εργάτες. Κι έτσι έγινε γρήγορα επιστάτης. Εκεί έζησε πραγματικά, ναι, εκεί κατάλαβε τι σημαίνει ζωή. Τα σκεφτόταν όλα αυτά στη βεράντα του κοιτάζοντας τις συστοιχίες με το βαμβάκι. Ναι, τότε δούλευε όμως. Να τον έβλεπε ο πατέρας του

εσύ δεν πρόκειται να γίνεις ποτέ άνθρωπος

θα μετάνιωνε την ώρα και τη στιγμή που τον μάλωνε και τον έβριζε. Να μην έβγαζε συμπεράσματα ο ηλίθιος, για να μην ΚΟΥΤΑΛΙΑΖΟΤΑΝ.

Χρυσά χρόνια στα βαμβακοχώραφα. Η κάβα άφθονη, αλλά το σημαντικότερο: Οι τσουτσουρούλες. Τα κοριτσόπουλα που μάζευαν το βαμβάκι για λογαριασμό του αφεντικού
τσουπ τσουπ, οι τσουτσουρούλες μαζεύουν το βαμβάκι

πιο γρήγορα κι από μηχανή. Πιο γρήγορα κι από μηχανή. Μπράβο, Μπομπ. Τις κουμαντάρεις όπως ακριβώς πρέπει, αγαπητέ μου.

Ευχαριστώ, αφεντικό.

και ήταν πολλές και διάφορες. Κι ο Μπομπ, πλέον, αρχηγός. Κουμανταδόρος. Είχε παραφουσκώσει και το στήθος του από το αρχηγιλίκι, που έλεγες θα σπάσει. Καβαλούσε και άλογο. Και το μυαλό του στις τσουτσουρούλες. Όχι ότι δεν ήθελαν, ο Μπομπ ήταν γόνις στα νιάτα του. Είχε φτάσει στα τριάντα όταν στην περιοχή ήρθε η Σούζαν, με το μεγάλο στήθος. Κόρη του μπεκρή πάστορα, η οποία γυρόφερνε στα χωράφια για έξτρα μεροκάματο. Ο Μπομπ επιστατούσε καβάλα στο άλογό του με το μαύρο του καπέλο και το καρό παντελόνι. Σταμάτησε μπροστά στη Σούζαν και την κοίταξε βαθιά στα μάτια, έχοντας ένα μυτερό κομμάτι ξύλο σαν οδοντογλυφίδα στο στόμα του.

Καινούργια τσουτσουρούλα είναι αυτή;

Ένιωσε τη στύση του να ανεβαίνει, αφού φαντάστηκε τον εαυτό του καβάλα στο άλογο που έβλεπε μπροστά του, τη Σούζαν. Κάτι της είπε κι αυτή φάνηκε να ενοχλείται.

Το ίδιο βράδυ μπήκε κρυφά στην κάμαρά της,

αχ μη, κύριε Μπομπ, ναι, κύριε Μπομπ

την γκάστρωσε και μετά τις «διαβεβαιώσεις» του αφεντικού του στον μπεκρή πάστορα-πεθερό του για το ποιόν του, την παντρεύτηκε. Και τότε κατάλαβε πώς ήταν η ζωή ενός σκλάβου. Και εκτίμησε τους σκλάβους. Και δεν εκτιμούσε καθόλου, μα καθόλου τη Σούζαν που από τότε που τη φορτώθηκε, αυτή και το μούλικο τον γιο του, του τέλειωσε η ελευθερία. Κι εκείνος την έδερνε, για να μάθει.

Χρόνια μετά, ο Μπομπ στη βεράντα του ξαναέβηξε. Μπήκε παραπατώντας στην κουζίνα και έπιασε τα αυτιά

του κλείνοντας τα μάτια του τρομερά ενοχλημένος από τον θόρυβο που έκανε η πόρτα πίσω του. Τι τα θυμόταν τώρα αυτά, τι τον έπιασε πάλι; Όποτε πίνει, θυμάται. Άλλοι πίνουν και ξεχνάνε, αυτός θυμάται.

Περίεργη η ζωή του Μπομπ. Πρώτη μέρα στο κατηχητικό: Έκλεψε το παγκάρι. Όταν τον έπιασαν και τον τιμώρησαν, αναρωτήθηκε για ποιο λόγο χρειάζεται τα λεφτά ο Θεός. Πρώτη μέρα στο σχολείο: Δημιούργησε μια συμμορία και τους υποσχέθηκε ότι αν τον έκαναν αρχηγό, θα έτρωγαν το κολατσιό όλων των υπολοίπων και δεν θα χρειαζόταν να ψιλοδουλεύουν ποτέ.

Δεν είχε φίλους. Ποτέ στη ζωή του. Κάποτε, όταν δούλευε στο παπουτσιάδικο, έκανε παρέα με τον Γουίλ τον λούστρο. Σταμάτησε να κάνει, όταν ο Γουίλ κατάλαβε ότι ο Μπομπ του έκλεβε τα λεφτά που μάζευε για την άρρωστη μάνα του και τα έπαιζε στα ζάρια. Μετά από ένα χοντρό χέρι ξύλο, δεν το ξανάκανε.

Όταν ο Μπομπ γινόταν τριάντα ένα, γεννήθηκε ο γιος του και ξεκίνησε η ποτοαπαγόρευση. Το ποτό ήταν η άλλη του φύση. Και μόνο η ιδέα του απαγορευμένου τον έκανε να θέλει να πει ολοένα και περισσότερο. Κι εκεί είδε την ευκαιρία. Έφυγε από τη δουλειά του αφεντικού, γνώρισε κάτι άτομα που ήξεραν τα κόλπα και μπήκε στον υπόκοσμο του εμπορίου παράνομου αλκοόλ. Έγινε ένα με τον δρόμο, με την πιάτσα. Ειδικά τον καιρό που συνεργαζόταν με τον γερο-Ντιν από το Όστιν. Μετέφερε το αλκοόλ κρυφά και κανόνιζε τις εισπράξεις. Έπεφτε σε κακοτοπιές, αλλά ξέφευγε με την πονηράδα του και με το ένστικτο επιβίωσης που δεν τον είχε προδώσει ποτέ. Και μέρα με τη μέρα γινόταν σκληρότερος, αγριότερος και κυνικότερος. Για να επιζήσεις στη ζούγκλα πρέπει να

είσαι λιοντάρι, και ο Μπομπ, ναι, ένιωθε δυνατός. Όχι, δεν ήταν θέμα μεγέθους,

αρκεί να το λέει η καρδούλα σου, μάγκα μου.

Ακόμα θυμάται εκείνο το σκηνικό, όταν, με τις ξεχειλωμένες τράντες ίσα ίσα να κρατιούνται από το καρό παντελόνι του, μπήκε φουριόζος στο μπαράκι του Γκας του Φιδέμπορα για τις καθιερωμένες εισπράξεις. Είχε παραδώσει τριάντα κιβώτια από το καναδέζικο την προηγούμενη εβδομάδα κι είχε έρθει η ώρα να μαζέψει τα φράγκα. Με βαρύ περπάτημα μπήκε μέσα στο μαγαζί και κοίταξε δεξιά αριστερά. Η ματιά του έπεσε στον Γκας. Σφύριζε σαν το φίδι από την τρομάρα του με το που τον είδε.

Ο φόβος είναι η κινητήριος δύναμη της κοινωνίας. Κάπου το είχε διαβάσει.

Ο Μπομπ δεν ένιωθε φόβο. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο δεν τον ένιωσε ποτέ. Μάλλον, όταν ήταν μικρός, φοβόταν για λίγο καιρό τη Δευτέρα Παρουσία. Ίσως γιατί είχε τη διαίσθηση ότι θα ήταν με τους αμαρτωλούς. Ήξερε, όμως, ότι ο φόβος είναι κάτι ανύπαρκτο. Ήξερε ότι είναι ένα παιχνίδι εξουσίας και εντυπώσεων. Κάποιος του είχε πει κάποτε ότι οι Σπαρτιάτες, στην αρχαία Ελλάδα, κέρδιζαν τις μάχες πριν καν τις αρχίσουν, γιατί έμπαιναν σ' αυτές με γυαλισμένες ασπίδες και πανοπλίες και με θορύβους και κραυγές. Ήξερε ότι στον φόβο στηρίζεται κάθε μορφή εξουσίας. Ο φόβος να μη χάσεις είναι πολύ πιο δυνατός από την επιθυμία να νικήσεις. Αυτό, όμως, δεν ίσχυε για τον Μπομπ.

Γιατί φοβήθηκε ο Γκας; Γιατί την προηγούμενη μέρα, η οποία ήταν μέρα παράδοσης, ο Γκας φοβέρισε τον γερο-Ντιν ότι αν δεν κατεβάσει τις τιμές θα τον καταγγείλει. Μάλιστα τον είχε αρπάξει από τον γιακά. Ο γερο-Ντιν από

την άλλη, σωστός λαθρέμπορος, του είπε ότι κουμάντο κάνει ο Μπομπ. Και ότι αυτός δεν ξέρει. Γιατί τον Μπομπ δεν τον κουλάντριζες εύκολα. Σωστός τρελός. Και ο Γκας το γνώριζε αυτό. Υπήρχε κι εκείνη η φήμη: Σε ένα από τα ταξίδια του που μετέφερε αλκοόλ κρυφά, ο Μπομπ έπεσε θύμα καταγγελίας από άλλον λαθρέμπορο στον τοπικό σερίφη, με συνοδεία φυσικά ενός καλού χαρτζιλικιού εάν ο σερίφης κατάφερνε να απαλλάξει την κοινωνία από την παρουσία του Μπομπ. Έτσι κι έγινε: Ο σερίφης του είχε στήσει μια ωραιότατη ενέδρα, μόνος του, έτσι γίνονται οι παστρικές δουλειές εξάλλου, και το βράδυ που ο Μπομπ κατασκύνωσε κάπου στην έρημο του δυτικού Τέξας, ο σερίφης έκανε την έφοδό του για να τον συλλάβει. Η φήμη έλεγε ότι ο Μπομπ κοιμόταν με ανοιχτά μάτια και τον είδε. Ο σερίφης είχε προλάβει να πιάσει τα χέρια του Μπομπ και να του περάσει χειροπέδες. Από την άλλη, ο Μπομπ με τα γρήγορα πόδια τον είχε ρίξει κάτω και, μη έχοντας χέρια να παλέψει, όρμησε με τα δόντια του στον λαιμό του σερίφη. Σαν λιοντάρι. Με τη χαιτή του να ανεμίζει σαν να ήθελε κι αυτή να βοηθήσει στη σκηνή. Και τον σερίφη να μην πιστεύει στα μάτια του, κάτω από τα δόντια του Μπομπ, να προσπαθεί να ξεφύγει σπρώχνοντάς τον. Μάταια. Όσο προσπαθούσε, τόσο πιο πολύ ο Μπομπ έμπηζε τα δόντια του στο λαρύγγι του κατατρομοκρατημένου σερίφη. Κι όταν σε λίγο άρχισε να τρέχει το πρώτο αίμα, ο σερίφης ούρλιαζε, αλλά ο Μπομπ δεν τον άκουγε. Ήταν σε άλλο κόσμο. Δεν τον άκουγε, αλλά και να τον άκουγε δεν θα τον καταλάβαινε, γιατί δεν μπορούσε να καταλάβει ανθρώπινες φωνές. Είχε μεταμορφωθεί σε ζώο. Κι όταν πετάχτηκε το λαρύγγι του νεκρού σερίφη έξω από τον λαιμό του και το στόμα του πλημμύρισε με αίμα, τότε ούρλιαξε με μια κραυ-

γή απόκοσμη, ζωώδη, σαν σωστό λιοντάρι. Τον Γκας θα φοβόταν; Πλησίασε, λοιπόν, στο μπαρ και μετά από λίγες κουβέντες πήρε όλη την είσπραξη και την υπόσχεση του χαζο-Γκας του Φιδέμπορα πως δεν θα παραπονεθεί ποτέ ξανά για τις τιμές και θα ασχολείται μόνο με τα φίδια του.

Ήξερε ότι στη ζούγκλα δεν υπάρχουν άγιοι, μόνο πρωινό και βραδινό. Γι' αυτό και δεν άντεχε τον μαλακό γιο του που τον είχε κάνει η Σούζαν σαν τα μούτρα της. Τον πήρε, λοιπόν, μια μέρα για κυνήγι εισπραξέων, να δει πώς βγαίνουν τα λεφτά. Έφτασαν στον τάδε ιδιοκτήτη της υπόγας που πουλούσε αλκοόλ, ο οποίος για τρίτη φορά δεν είχε τα φράγκα. Ε, τι να έκανε ο Μπομπ, αφού ο άλλος τον προκαλούσε; Τον άρχισε στις ψιλές και έσπρωχνε τον γιο του να του ρίξει κι αυτός καμιά, κι όταν εκείνος αρνιόταν, τις έτρωγε. Και του έδωσε το πιστόλι του να τον πυροβολήσει. Και αφού ο μικρός φοβόταν μη φάει αυτός τη σφαίρα στο τέλος, έκλεισε τα μάτια, πάτησε τη σκανδάλη και έτρεξε ουρλιάζοντας.

Τι χρόνια κι αυτά! Και τώρα, κακογερασμένος άραζε στη βεράντα του, μπροστά από τις βαμβακάδες. Πονούσε το κεφάλι του. Χθες ήπие πολύ, πάρα πολύ. Όπως πάντα δηλαδή, μια συνηθισμένη μέρα. Κι εδώ στο Τέξας κάνει ζέστη. Το στόμα του ζητούσε απεγνωσμένα να βρει λίγο σάλιο και τα μάτια του τον παρακαλούσαν να μην τα ανοίξει ακόμα, να περιμένει κάνα δίωρο μέχρι να ξυπνήσει εντελώς. Πλησίασε στην κουζίνα να δει αν είχε ζεσταθεί το φαϊ. Το έβαλε σε ένα πιάτο και το έβγαλε στη βεράντα του. Ξαναζεσταμένο φαϊ. Μια γυναίκα ήθελε

όχι γυναίκα. Όχι άλλη μαλακισμένη γυναίκα, μάγκα μου

εδώ μέσα. Μα η εμπειρία με την πρώτη και μοναδική του γυναίκα δεν ήταν καλή. Για εκείνη, όχι για τον Μπομπ.

Δεν φοβόταν ούτε να χτυπήσει τη γυναίκα του, ούτε να την απατήσει. Και τα έκανε και τα δύο και μάλιστα συστηματικά. Έτσι έγινε κι εκείνο το βράδυ. Ήταν τότε που γύρισε στο Ντάλας μετά από έναν μήνα περιοδεία όπου προμήθευσε παράνομο αλκοόλ το μισό Τέξας, άφησε τα πράγματά του στο σπίτι του και έφυγε αμέσως για το υπόγειο καπηλειό του γερο-Ντιν. Άφησε το τρύπιο του καπέλο στην κρεμάστρα, σήκωσε λίγο το καρό του παντελόνι που είχε πέσει λόγω ανεπάρκειας της ξεχειλωμένης ζώνης του και κοίταξε προς το μπαρ. Φύσηξε τον καπνό του, ρούφηξε μια τζούρα από το τσιγάρο, πιο πολύ για να πάρει ανάσα, και πλησίασε. Η Νάταλι τον κατάλαβε από τη μυρωδιά. Είχε αυτό το χάρισμα. Καταλάβαινε τους άντρες από μακριά. Αυτό την έκανε την πιο επιτυχημένη πόρνη της περιοχής. Μια ώρα μετά, ο Μπομπ έβγαινε από το σπίτι της. Ήταν μια τέλεια βραδιά. Μια τέλεια εποχή. Η δουλειά πήγε περίφημα, πέρασε μια πολύ ψυχαγωγική ώρα με τη Νάταλι, τίποτα δεν μπορούσε να του χαλάσει τη διάθεση. Τίποτα εκτός από τη γυναίκα του.

Τίποτα εκτός από αυτή τη σκύλα!

Τον είχε πρήξει πριν φύγει να σταματήσει αυτή την κωλοδουλειά και να βρει μια δουλειά του Θεού. Να σταματήσει να πίνει και να ξενοπνδάει. Άκου εκεί, η ίδια η γυναίκα του του έλεγε να σταματήσει να ξενοπνδάει. Η παλιοκαρακάξα, δεν εκτιμούσε τίποτα. Ούτε αυτή, ούτε ο γιος τους που τον είχε κάνει σαν τα μούτρα της. Όταν τους έφερνε λεφτά ήταν καλά;

Η σκύλα. ΚΟΥΤΑΛΙΑΣΜΑ που θέλει!!! Ναι, αυτό θέλει. ΚΟΥΤΑΛΙΑΣΜΑ!!!

Θυμήθηκε που μπήκε στο σπίτι και αντί να τον προϋπαντήσει, τον πήρε από τα μούτρα. Θυμήθηκε πως ήταν

ζαλισμένος. Πως δεν άντεχε ούτε να τη βλέπει. Δεν πήγαινε άλλο, έπρεπε να την κάνει να σκάσει. Θυμήθηκε να πλησιάζει με πρόσωπο στραβωμένο. Θυμήθηκε το χέρι να κρατάει την κουτάλα, να σπκώνεται και να ακούγεται ένα κρακ. Ένα κρακ υπόκωφο, περίεργο. Σαν πυροβολισμός μιας τζούφιας σφαίρας που όμως έκανε τη δουλειά της μια χαρά. Και μετά θυμήθηκε αίματα κάτω από τα μάτια, στην περιοχή της μύτης της. Θυμήθηκε έναν μπόμπιρα να ορμάει στο καρό παντελόνι και να κλοτσάει το πόδι του. Ρε δύναμη που την είχε ο μπαγάσας! Θυμήθηκε πως δεν ένιωθε, δεν έβλεπε και καλά, όλα ήταν κάπως θολά. Είδε μια μορφή ίσα με το πόδι του μπροστά του και την κλότσησε. Θυμήθηκε ότι η ματωμένη γυναίκα όρμησε ξανά πάνω του. Και ξανά το χέρι ψηλά και ξανά κρακ. Το επόμενο που θυμάται ήταν να ξυπνάει στο πάτωμα του σπιτιού του, ανάμεσα σε λεκέδες από αίματα, με τα τραπέζια και τα πιάτα σπασμένα, ολομόναχος μέσα στο σπίτι, με τα πράγματα της γυναίκας και του γιου του να λείπουν.

Σούζαν, σκύλα, πού είσαι; Σηκώθηκες κι έφυγες, μωρή τσουτσοουρούλα!!!

Θα σε βρω, μωρή σκύλα. Κι εσένα και το μούλικο!

Τσάπιζε! Μην στέκεσαι όρθιος!

Και θα σας ΚΟΥΤΑΛΙΑΣΩ για τα καλά!

Αυτά σκεφτόταν σήμερα, τόσα χρόνια μετά, που καθόταν στο μπαλκόνι και κοιτούσε τη βαμβακάδα. Ήταν ανήσυχος για κάποιο λόγο. Τον πονούσε το κεφάλι από το χθεσινό μεθύσι, σίγουρα. Αλλά γιατί ένιωθε ανήσυχος; Περίεργο. Κάτι τον ενοχλούσε. Τόσο πολύ τον είχαν απορροφήσει οι σκέψεις του που δεν πρόσεξε την κάννη που ξεφύτρωνε

ανάμεσα από τις βαμβακιές. Η σφαίρα τον πέτυχε ανάμεσα στα μάτια, αποκολλώντας το πίσω μέρος του κρανίου του, το οποίο πετάχτηκε μέσα στο πιάτο με τη ρεβιθόσουπα, ακριβώς πίσω του, πριν ακολουθήσει το νεκρό κουφάρι του Μπομπ του Νεροχύτη.